

ter efter § 754 a. Forslaget til § 60, stk. 3, om at afgørelse under domsforhandlingen træffes af en anden dommer eller afdeling, omfatter derfor i modsætning til § 60, stk. 2, ikke afgørelser efter denne bestemmelse.

Det kan imidlertid ikke udelukkes, at der under domsforhandlingen undtagelsesvis kan opstå spørgsmål om brevåbning og brevstandsning i medfør af § 781, stk. 4, med henblik på at finde genstande, der bør konfiskeres, eller som ved en forbrydelse er frataget nogen, som kan kræve dem tilbage. For at undgå, at der i disse tilfælde bliver spørgsmål om inhabilitet, foreslår Justitsministeriet, at afgørelse om anvendelse af sådanne foranstaltninger træffes efter samme regler som ved afgørelse om varetægtsfængsling i medfør af § 762, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovfor-slaget § 1, nr. 9, 10, 11 og 15.

4. Vidnebeskyttelse

4.1. Indledning

Vidneforklaringer er et hyppigt anvendt - og ofte afgørende - bevis i straffesager. Det er derfor af meget stor betydning for samfundets mulighed for at retsforfølge kriminalitet, at vidner bidrager til politiets efterforskning af lovovertrædelser ved at afgive forklaring både til politiet og i retten.

Hvis ikke vidner træder frem og afgiver forklaring til politiet under efterforskningen, kan alternativet i øvrigt være, at politiet må anvende mere alvorlige og indgribende efterforskningsmidler.

Det forekommer i visse tilfælde, at gerningsmanden eller personer med tilknytning til denne gennem vold, trusler eller lignende forsøger at afskrække vidner fra at stå frem og fortælle, hvad de har set eller hørt.

Uanset antallet af sådanne overgreb er meget lavt i forhold til det samlede antal vidner, der hvert år yder deres bidrag til at få opklaret kriminalitet og til at få dømt de skyldige, er det særdeles vigtigt, at vidner gives en sådan beskyttelse, at frygt for repressalier ikke afholder nogen fra at vidne. Dette gælder naturligvis i første række af hensyn til opklaringen af de sager, hvor der er en konkret risiko for overgreb. Men det er også - mere generelt - af stor betydning for borgernes indstilling til det at optræde som vidne, at de er sikre på, at myndighederne tager de nødvendige forholdsregler for at beskytte vidner, når det er påkrævet.

4.2. Rapporten om vidnebeskyttelse

I juni 1998 afgav en arbejdsgruppe under Justitsministeriet en rapport om vidnebeskyttelse. Arbejds-

gruppen bestod af repræsentanter for Justitsministeriet, anklagemyndigheden, politiet og politiets organisationer.

Formålet med arbejdsgruppens rapport var grundigt at overveje, om der kan gøres mere for de personer, der føler sig utrygge ved at skulle afgive vidneforklaring.

Beskrivelsen af den gældende ordning i rapporten viser, at der allerede i dag består en lang række muligheder på dette område, og at disse muligheder også rent faktisk anvendes af myndighederne. Den gældende ordning består både af lovregler og af forskellige praktiske foranstaltninger.

Det er arbejdsgruppens opfattelse, at der på nogle enkelte - men væsentlige - punkter er behov for nye regler og initiativer, jf. nedenfor.

Efter arbejdsgruppens opfattelse er det herudover meget vigtigt, at myndighederne sætter fokus på den kendsgerning, at vidner i et vist omfang ikke tør stå frem af frygt for repressalier. Myndighederne bør opfatte dette som et væsentligt problem og være indstillet på at prioritere dette område og at afsætte de nødvendige ressourcer hertil. Frem for alt drejer det sig om i den daglige indsats at vægte vidnebeskyttelsen højt.

Arbejdsgruppen understreger, at det i forbindelse med overvejelser om en forstærket indsats på dette område er vigtigt at holde sig for øje, at vidner i langt de fleste tilfælde ikke er i fare for at blive udsat for sådanne overgreb. Man bør derfor være meget opmærksom på at undgå, at en øget fokusering på vidnebeskyttelse skaber en forøget frygt blandt personer, der skal afgive forklaring som vidne. En frygt, der som nævnt i de fleste tilfælde vil være ubegrundet. I den forbindelse bør man også undgå at skabe forventninger, som ikke kan opfyldes. Det gælder navnlig med hensyn til anvendelsen i praksis af de mere vidtgående beskyttelsesforanstaltninger.

Uanset om et vidnes frygt for repressalier erfaringsmæssigt oftest er ubegrundet, er det imidlertid vigtigt, at myndighederne anerkender, at frygten desuagtet for vidnet er en realitet. Når en person direkte eller indirekte giver udtryk for en sådan frygt, er det derfor vigtigt, at myndighederne forholder sig til denne frygt og søger at fjerne eller mindske frygten ved samtale med vidnet eller andre foranstaltninger.

Forslagene om *almindelig vidnebeskyttelse* omfatter:

- Etablering af en ordning med kontaktperson hos politiet
- Uddannelse af personalet hos politiet, anklagemyndigheden og domstolene med henblik på bedre at kunne håndtere sager, hvor vidner kan blive truet